

Arrest

nr. 42 566 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 22 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, vraagt op 1 september 2008 een visum gezinshereniging aan om haar Belgische echtgenoot te vervoegen.

1.2 Op 22 oktober 2008 komt verzoekster in België aan. Op 11 december 2008 wordt zij in bezit gesteld van een bijlage 15. Op 9 januari 2009 wordt haar een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart) afgeleverd.

1.3 Op 20 oktober 2009 wordt op vraag van de dienst Vreemdelingenzaken een verslag van samenwoning of gezamenlijke vestiging betreffende verzoekster en haar echtgenoot opgemaakt. Uit dit verslag blijkt dat de echtgenoot van verzoekster voorlopig bij zijn ouders verblijft en dat verzoekster

sedert augustus 2009 naar Brussel vertrokken is omdat zij weigerde met haar echtgenoot samen te wonen. Uit dit verslag blijkt tevens dat een PV van schijnhuwelijk werd opgesteld op 20 augustus 2009.

1.4 Op 22 oktober 2009 verstuurt de dienst Vreemdelingenzaken instructie aan de burgemeester van de stad Tongeren om over te gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster aan de hand van een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5 Op 26 oktober 2009 meldt verzoekster zich aan bij het stadsbestuur van Tongeren doch weigert de kennisgeving van de beslissing voor ontvangst te ondertekenen waarop – volgens de verklaringen van verzoekster – de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Tongeren besliste verzoekster geen afschrift van de genomen beslissing mee te delen. Slechts na herhaald aandringen van de raadsman van verzoekster werd een kopij van de beslissing overgemaakt. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.S. {..}.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Art. 42 quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer. Uit het relatieve verslag van 20.10.2009 blijkt dat betrokkene sinds augustus 2009 vertrokken is naar Brussel. Betrokkene weigert met haar echtgenoot samen te wonen. Voorlopig verblijft de echtgenoot van betrokkene bij zijn ouders. Er is een proces-verbaal wegens schijnhuwelijk opgesteld op 20.08.2009.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1 Ter adstruering van het middel stelt verzoekster dat de wet van 29 juli 1991 voorschrijft dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient op te nemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis van de beslissing liggen. Bovendien moet de motivering afdoende zijn. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft en dat zij alleszins onjuist gemotiveerd is, rekening houdend met alle elementen van het dossier, waaronder de geseponeerde strafklacht. Verzoekster stelt dat zij immers zoals het hoort haar aanvraag tot gezinshereniging in Marokko heeft ingediend en netjes de beslissing heeft afgewacht. Zij benadrukt dat haar intenties steeds integer en oprecht zijn geweest doch dat zij bij haar aankomst in België klaarblijkelijk stuitte op een jongeman die te kampen had met een drugsprobleem en zowel fysiek als verbaal agressief was. Verzoekster betoogt dat er net zoals voor een Belgisch gehuwd stel ook voor haar geen absolute verplichting tot samenwonen kan bestaan in geval van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en zware huwelijksproblemen. Verzoekster vindt het alleszins niet correct dat de Belgische overheid niet eerst de definitieve beslissing zal afwachten die zal tussenkomen aangaande de nietigverklaring van het huwelijk. Verzoekster stelt voorts dat zij klacht heeft neergelegd tegen haar echtgenoot uit hoofde van partnergeweld / opzettelijke slagen en verwondingen, gekend onder nr. TG43.L1.1250-09 bij het parket te Tongeren. Verzoekster stelt dat het feit dat zij echtelijke problemen heeft aan verweerder niet het recht geeft om haar verblijfstitel af te nemen en nog minder om haar te repatriëren zonder dat minstens het resultaat van de strafklacht zou worden afgewacht wegens beweerd schijnhuwelijk, een machinerie die nota bene door haar schoonvader in gang werd gezet. Verzoekster is derhalve de mening toegedaan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste en juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

2.1.2. In zijn nota met opmerkingen aangaande het eerste middel stelt verweerder dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Gelet op het doel van de formele motiveringsplicht – met name het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen – is verweerder van oordeel dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij haar kritiek nu blijkt dat de wettelijke doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verweerder benadrukt dat de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband houdt met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Verweerder is dan ook de mening toegedaan dat verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is. Ten overvloede laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht beslist heeft om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Verzoekster bevindt zich volgens verweerder namelijk in één van de voorwaarden van artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verweerder verwijst naar het relatieverslag van 20 oktober 2009 en besluit dat de gemachtigde geheel terecht heeft mogen oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De beschouwingen van verzoekster kunnen hieraan geen afbreuk doen volgens haar. Verweerder merkt verder op dat wat betreft de klacht die verzoekster heeft neergelegd uit hoofde van partnergeweld / opzettelijke slagen en verwondingen, verzoekster niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met gegevens waarvan hij op het moment van de beslissing geen kennis had. Dat verzoekster thans gewag maakt van een klachtneerlegging, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, aangezien deze niet in het administratief dossier was opgenomen en de gemachtigde daarvan dus geen kennis had. Verweerder benadrukt dat zoals blijkt uit het administratief dossier, bij het nemen van de bestreden beslissing geen indicaties aanwezig waren dat verzoekster het slachtoffer zou kunnen worden van partnergeweld.

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer is. Verzoekster ontkent niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster betoogt dat er sprake is van een onjuiste en juridische onaanvaardbare en onwettige motivering, voert zij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en motiveert in essentie dat er geen gezamenlijke vestiging meer is aangezien uit het relatieverlag van 20 oktober 2009 blijkt dat verzoekster al sinds augustus 2009 vertrokken is naar Brussel en zij weigert met haar echtgenoot samen te wonen. De echtgenoot van verzoekster verblijft voorlopig bij zijn ouders en op 20 augustus 2009 werd een PV wegens schijnhuwelijk opgesteld.

Artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 20 oktober 2009 een relatieverlag werd opgesteld waarin vastgesteld werd dat verzoekster sinds augustus 2009 vertrokken is naar Brussel en dat zij weigerde met haar echtgenoot samen te wonen. Bovendien blijkt uit voormeld relatieverlag dat een PV wegens schijnhuwelijk werd opgesteld. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft uit deze vaststellingen terecht kunnen afleiden dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot. Verzoekster betwist noch het gegeven dat er geen samenwoning meer is, noch het gegeven dat zij weigert met haar echtgenoot samen te wonen. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een schijnhuwelijk, komt het de Raad niet onredelijk voor dat verweerder op basis van de hem gekende gegevens, namelijk het gegeven dat er geen samenwoning meer is en verzoekster weigert met haar echtgenoot samen te wonen, besluit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De elementen waarvan verweerder kennis had, waren ruim voldoende om tot voorgaand besluit te komen. Waar verzoekster betoogt dat er echtelijke problemen waren en dat zij klacht heeft neergelegd tegen haar echtgenoot wegens partnergeweld / opzettelijke slagen en verwondingen en er bijgevolg voor haar geen absolute verplichting tot samenwoning kan bestaan, dient opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat deze gegevens aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kenbaar waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. De Raad kan binnen zijn annulatiebevoegdheid enkel nagaan of verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing een rechtsgeldige beslissing heeft genomen waarbij hij alle aan hem gekende en relevante feiten in acht heeft genomen. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze gegevens daar hij er geen kennis van had.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In haar uiteenzetting van het tweede middel stelt verzoekster dat verweerder geen behoorlijk onderzoek heeft gedaan van de specifieke omstandigheden en situatie inzake de echtelijke moeilijkheden zoals die blijken uit het aan het verzoekschrift bijgevoegde PV van verhoor (stuk nr. 3). Verzoekster stelt dat elk overheidsorgaan de verplichting heeft om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, wat verweerder in casu niet heeft gedaan. Verzoekster benadrukt dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen in te winnen of haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die een correcte weergave zijn van de feiten of van haar toestand. Volgens verzoekster is het in casu duidelijk dat verweerder de informatie in het dossier omtrent de klacht wegens schijnhuwelijk volstrekt eenzijdig heeft geïnterpreteerd en niet geluisterd heeft naar het verhaal van verzoekster dat trouwens bevestigd wordt door de strafklacht inzake partnergeweld / slagen en verwondingen. Naar verzoeksters oordeel heeft verweerder dan ook een grove beoordelingsfout gemaakt en heeft hij daarmee het redelijkheidsbeginsel miskend. Verweerder heeft geenszins de vereiste belangenafweging gemaakt dewelke door een redelijk denkend mens in dezelfde omstandigheden wel zou gedaan zijn. Bijgevolg –

zo stelt verzoekster – is de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door verweerder in casu niet vervuld. Verzoekster besluit dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onvoldoende motivatie zijn voor de door verweerder genomen beslissing.

2.2.2. In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder door te stellen dat aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verslag van samenwoning en gezamenlijke vestiging van 20 oktober 2009 werd overgemaakt en dat deze geheel terecht mocht oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot. Bij het nemen van de bestreden beslissing is er geen sprake van enige indicatie van partnergeweld stelt verweerder. Verweerder benadrukt dat er van de gemachtigde niet kan vereist worden dat hij in elk geval waarbij er sprake is van een beëindiging van de gezamenlijke vestiging automatisch nagaat of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie. Verweerder vervolgt door te stellen dat het volkomen redelijk en zorgvuldig is dat controles door de gemachtigde slechts zouden worden uitgevoerd wanneer er indicaties zijn dat een vreemdeling het slachtoffer zou kunnen zijn van een bijzonder schrijnende situatie. Verweerder besluit dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing handelde na een grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de toepasselijke rechtsregels, het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief.

2.2.3. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht verwijst de Raad naar wat uiteengezet werd onder punt 3.1.3.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dienaangaande dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen in te winnen of haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die een correcte weergave zijn van de feiten of van haar toestand, voert zij in wezen de schending van de hoorplicht aan als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad wijst erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Verzoekster toont niet aan dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dient beschouwd te worden als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van verzoekster zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. De beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en houdt verband met de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer is nu uit het relatieverslag van 20 oktober 2009 blijkt dat verzoekster sinds augustus 2009 vertrokken is naar Brussel, zij weigert met haar echtgenoot samen te wonen, haar echtgenoot voorlopig bij zijn ouders verblijft en een PV wegens schijnhuwelijk werd opgesteld. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn beslissing op een correcte feitenvinding heeft gestoeld zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan aangenomen worden.

Waar verzoekster nog de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De Raad wijst er nogmaals op dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeelt dient te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekster toont niet aan dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het recht op eerbiediging van het familieleven en het recht om in het huwelijk te treden.

2.3.1. Verzoekster verduidelijkt dat zij inmiddels geruime tijd op het Belgisch grondgebied woont en niet zomaar terug kan naar Marokko. Verzoekster stelt dat zij voor zichzelf nog niet heeft uitgemaakt of de breuk met haar echtgenoot van tijdelijke aard is of dat zij hem nog een kans wil geven nadat deze aantoonbaar veranderd is. Verzoekster betoogt dat het niet aan verweerder is om zich structureel te mengen in de uitoefening van dergelijk recht. Zij is van oordeel dat verweerder zich op onaanvaardbare wijze in de uitoefening van haar recht op eerbiediging van haar privé- en huwelijksleven mengt door de bestreden beslissing te nemen zonder het onderzoek af te wachten inzake het beweerde schijnhuwelijk. Zij benadrukt dat dergelijke grondrechten nochtans gewaarborgd zijn in artikel 8 juncto artikel 12 van het EVRM. Verzoekster stelt dat verweerder haar verblijfsrecht dient te respecteren totdat in een definitief vonnis gebleken is dat verzoekster met bedrieglijk inzicht naar België is gekomen. Tenslotte beklemtoont verzoekster dat zij slechts gedurende enkele maanden feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot.

2.3.2. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster in het huwelijk is getreden en haar nooit geweigerd werd te huwen zodat zij niet ernstig kan voorhouden dat haar recht om te huwen werd geschonden. Verweerder stelt voorts dat verzoekster nalaat aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden. Daar door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.3.3. Vooreerst wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins verzoeksters recht op huwelijk aantast, aangezien verzoekster reeds gehuwd is. De schending van artikel 12 EVRM kan daarom niet worden aangenomen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad op de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM waaruit blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Verzoekster toont niet aan dat artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet op een onrechtmatige wijze werd toegepast. Verzoekster betwist bovendien het determinerend motief van de bestreden beslissing – met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is – niet. Noch haar beweringen dat zij niet zomaar terug kan naar Marokko en dat zij nog niet heeft uitgemaakt of zij haar echtgenoot nog een kans wil geven, noch haar argument dat de gemachtigde van de staatssecretaris het onderzoek naar schijnhuwelijk had moeten afwachten, kunnen afbreuk doen aan de vaststelling dat in casu artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast. Artikel 8 EVRM kan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de weg staan (RvS 9 oktober 2001, nr. 99 581). Artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet kunnen als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (cfr. RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou verzoekster op grond hiervan een recht op verblijf van meer dan drie maanden moeten kunnen behouden hoewel de voorwaarden voor het behoud ervan niet vervuld zijn.

Daarenboven dient verwerende partij te worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing beëindigt enkel haar verblijfsrecht gezien vastgesteld werd dat de reden van toekenning ervan, met name de gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar echtgenoot, niet meer bestaat.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en schending van het gelijkheidsbeginsel volgende uit artikel 10 en 11 van de Grondwet.

2.4.1. Verzoekster betoogt dat hoewel de Raad van State eertijds gesteld heeft dat het rechterlijk beroep dat kan ingesteld worden bij de Raad prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke

rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM, zij toch van oordeel is dat de Raad de feiten en omstandigheden die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing onvoldoende in ogenschouw zal kunnen nemen. Verzoekster is van oordeel dat zulks een discriminatie betekent ten aanzien van personen in dezelfde situatie, waarbij de overheid wel het onderzoek van het Openbaar Ministerie afwacht aangaande het dossier van beweerd schijnhuwelijk, hetgeen uiteraard wel een beoordeling door een rechtbank met volle rechtsmacht daarstelt.

2.4.2. In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder dat verzoekster in de toelichting van het vierde middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schendingen. Bij gebreke van een weergave van de wijze waarop de door verzoeksters vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden kan verweerder zich niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel volgens verweerder onontvankelijk is. Ten overvloede laat verweerder gelden dat verzoekster geenszins aantoont dat een ander artikel uit het EVRM werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 EVRM. Evenmin toont verzoekster volgens verweerder met feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld zodat er geenszins een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.4.3. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Waar verzoekster de schending van artikel 8 en 12 EVRM in een derde middel had opgeworpen blijkt uit de bespreking van dat middel onder punt 2.3.3. dat deze bepalingen niet dienstig konden worden aangevoerd. Evenmin toont verzoekster aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten. Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereiste van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekster brengt geen gegevens aan om dit standpunt te weerleggen. De stelling van verzoekster dat de Raad de feiten en omstandigheden die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing onvoldoende in ogenschouw zal kunnen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (*BS* 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts beschikken over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gesteld dat de rechtzoekenden wel degelijk beschikken over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster ook niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

Ch. BAMPS